

Ohlédnutí Simony Kaňokové za konferencí Výchova k dobru

26.1.2016 my89.cz str. 0

Simona Kaňoková

Znáte to? Sedíte v prostředí, které je příjemné, je vám dobře. Ač se lidé neznají, navazují kontakty. Lidé se sešli aktivně naslouchat, diskutovat, sdílet vlastní a nabírat nové zkušenosti. Chtějí nabrat inspiraci a uvádět ji do svého každodenního života. CSR **specialistka** Simona Kaňoková píše v úterním blogu expertů o **konferenci** Výchova k dobru, která se konala na **královéhradecké** univerzitě.

Řeknete si **konference**, no a co? **Prezentace** na plátně, proslovy u mikrofonu, často znovu přesvědčují sami sebe již přesvědčení. To ovšem není případ **konference** s poněkud provokativním názvem „Výchova k dobru“, která se konala v polovině ledna na Univerzitě **Hradec Králové**. Vystoupení řečníků byla natolik zajímavá, podnětná a občas vyzývavá, že jsem nevnímala čas. První intenzivní den s referáty a třemi vybranými workshopy byl naplněn pozitivním přístupem a otevřeností. Cože? O čem? O dobru?

Ano, organizátoři a hosté účastníkům předávali informace a své zkušenosti ze způsobu výuky etické výchovy ve školách, otevřené úvahy o morálním stavu postmoderním společnosti, o pravdivosti k sobě a hledání dobrého kolem sebe. Přítomné soustředěně propojili úvahy osobností, které jsou pro mnohé vzory hodné následování.

ČTĚTE: PŘÍBĚH KVIDA ŠTĚPÁNKA: KDYŽ TĚ PÁNBŮH MILUJE

Byla to rozmanitá sešlost - učitelé malých i velkých škol, lektori, lidé z vedení neziskových organizací, vysokoškolští pedagogové, studenti a řada dalších lidí, kteří si zaplatili symbolických 400 korun, a podle mne - i dle hovorů v kuloárech - dostali zážitek k nezaplacení.

Je paráda být na workshopu, jehož nezbytné ukončení z časových důvodů nesou nelibě všichni účastníci. Čím to bylo? Silný zážitek pro mne má hodnotou převyšující materiální, chuťovou či servisní rovinu. Jde o pocit, že lidé, kteří **přednáší** nebo vedou praktický workshop, jsou nejen vzdělaní a zapálení pro věc, ale zejména to, že se pečlivě připravili, své příspěvky promysleli. Tím to asi bylo. I když se nikdo nedívá

Děkan Pedagogické fakulty **královéhradecké** univerzity Pavel Vacek celou akci moderoval a také se zapojil jako běžný účastník do workshopu, který jsem si z nabídky vybrala i já. Ve vystoupení jasně pojmenoval nutnost volby a odpovědnosti patřící k požívání svobody. Vymlouvání je strašně pohodlné. Děti by měly opouštět školu jako přesvědčení demokraté. Podle něho je **komplikací** dnešní doby z pohodlnění na straně rodičů a dětí, vzniká daň z dostatku – nic nemusím, která podporuje vznik egoismu.

Oč ve výchově vlastně jde? Učit, aby žáci věděli, co je dobré, chtěli dobro činit, a to i tehdy, když se nikdo nedívá... Ilustrační foto: Pixabay

Další **komplikací** je hledání zážitkových „zkratk“. Děti a mladí chtějí zážitek bez úsilí. Poctivost a čestnost jsou posmívané vlastnosti, obecně dochází k posouvání významu těchto pojmů k „je naivní“ a „nepasuje do dnešní doby“.

Marie Jakešová, místopředsedkyně Etického fóra **ČR**, **přednášela** a vedla workshop. Vyprávěla, jak spontánně byla v roce 1999 v Betlémské kapli čtyři dny před Štědrým dnem diskutována představa potřeby výchovy mládeže k prosociálnosti, schopnosti rozlišování dobrého a zlého.

Následně vzniklo Etické fórum s vizí zavedení etické výchovy ve školách nikoliv mentorováním, ale zážitkovou a prožitkovou metodou. Implementace jako součást výchovně vzdělávacích programů gymnaziálního vzdělávání funguje od roku 2006 a u **základních** škol se povedla od roku 2010. Dnes se Etické fórum zajímá, jací jsou učitelé etické výchovy a zda se učí etická výchova dobře nebo špatně.

Co však nechápu, proč není etická výchova v rámcovém vzdělávacím programu předmětem **základním** a i v časové dotaci předmětem plnohodnotným? Proč je na mnoha školách stále „popelkou“?

ČTĚTE: POHLED MATKY A UČITELKY: ETICKÁ VÝCHOVA PATŘÍ UŽ DO PRVNÍ TŘÍDY!

Profesorka Blanka Kudláčková z Pedagogické fakulty Univerzity Mateja Bela v Banské Bystrici trefně konstatovala, že výchova k moudrosti je výchovou k umění rozlišovat. Je těžké neztratit čest, jméno, důstojnost, dělat něco pro vyšší cíl. Schopnost snášet utrpení značí vysokou míru zralosti člověka. Jan Hábl z Pedagogické fakulty Univerzity J. E. Purkyně v Ústí nad Labem zase připomněl myšlenku Komenského. Oč ve výchově vlastně jde? Učit, aby žáci věděli, co je dobré, chtěli dobro činit, a to i tehdy, když se nikdo nedívá.

Z řady dalších podnětných účastníků prvního dne musím zmínit Ivanu Nekvapilovou z katedry leadershipu **Univerzity obrany v Brně**. Představila průběh a výsledky výzkumu v referátu: Představy dospívajících o etice – východisko formování profesní etiky. Z následné diskuse vyplynulo, jak propracovaně se ve **vojenském prostředí** téma etiky vyučuje. To jsem opravdu netušila. Kdo neunes kritiku, není zralý

Druhý den jsme prožili v další vybrané společnosti. David Bouma z katedry kulturních a náboženských studií Pedagogické fakulty z **Hradce Králové** se věnoval mezináboženskému dialogu. V závěru zaznělo to, co je platné pro každého: "Pokud člověk neunes kritiku, není zralý, ani možná zdravý."

František Koukolík z oddělení patologie a molekulární medicíny Thomayerovy **nemocnice** v Praze se věnoval excelentně tématu morálního rozhodování. Konstatoval, že naše morální rozhodování je vysoce ovlivňované stereotypy. Jiné je rozhodování uvnitř sebe a jiné směrem k druhým. Lidské mozky se liší jako otisky prstů. Pan doktor odkryl pokličku nad hrncem s morálním pokrytectvím, emočním ovlivňováním, morálním selháním. Z vědecké polévky dal ochutnat tématu falsifikace, fabrikace a plagiátorství ve jménu peněz a moci. Jako významný problém současnosti označil predátorské časopisy.

Závěrečná **přednáška** druhého dne náležela profesoru Janu Sokolovi z Fakulty humanitních studií Univerzity Karlovy. Napadlo mne, jak účinná je klidná síla. Vážení, představa svobody předpokládá, že něco chci. Následoval příběh jako příklad, který rozvlnil auditorium. V parku sedí paní učitelka a cosi plete. „Paní učitelko, a... dneska zase musíme dělat, co chceme?“

Člověk jako živočich má za úkol se udržet naživu a svůj život reprodukovat. Člověk je navíc vybaven reflexí, má paměť a cítí závazky. Tak je schopen se vyrovnat s hladem a bolestí jinak než jiné bytosti. Kulturní dědictví není neměnná věc, postarat se znamená předávat dál to lepší. Tak je třeba pěstovat vědomí dílčí odpovědnosti – například filozof odpovídá za filozofické dědictví. Dobro potřebuje člověka, který je jeho nositelem. Proto i lidská sebezáchova patří k dobru. Každý organismus se o sebe musí postarat. Je třeba, aby i ty neoblíbené stránky společnosti měly své pečovatele. Pohled na člověka jako na dědice je všem lidem společný.

Při těchto a mnoha jiných slovech pana profesora člověka napadá, o čem všem je třeba s dětmi i dospělými mluvit.

Věříte, že **prezentující** po vlastním vystoupení v sále zůstali až do konce? Ano, je to neobvyklé, ale bylo to tak. Po každém vystoupení následovaly zajímavé odpovědi na otázky vyprovokované vybroušenými **přednáškami**. Dozvuk ještě dlouho zůstane a mám se na co těšit – vyjde sborník!

VIDEO: ETICKÁ KULTURA V OBCHODNÍM SVĚTĚ – O STRACHU Z MOCNÝCH A PROČ JE NUTNÉ HO PŘEKONAT

Byly to nabitě dva dny prima dovolené. Společně jsme je prožili s tématem dobra. Během **konference** „Výchova k dobru“ jsem spala u laskavých přátel, jejichž děti mne běžely mezi velkými sněhovými vločkami přes zahradu večer přivítat. Kupodivu jsem necítila únavu, jen pohodu a spala jako pařez. No řekněte, jak často se tohle všechno „poštěstí“

URL| <http://my89.cz/ohlednuti-simony-kanokove-za-konferenci-vychova-k-dobru/>

